

Προδοσία- Πραξικόπημα- Εισβολή

Δεν ξεχνώ τη προδοσία,
δεν ξεχνώ τη προσβολή,
του Ιούλη το πραξικόπημα (1974),
και του Τούρκου την εισβολή.

Δεν ξεχνώ τα πολυβόλα,
που πατριώτες αιμοβόρα,
σκόρπισαν θάνατικό,
στης Κύπρου το προεδρικό.

Δεν ξεχνώ και τους τραμπούκους,
υπουργούς και πρόεδρο (Σαμψών),
που φονάζαν στους Κυπρίους,
πέθανε ο Μακάριος.

Δεν ξεχνώ την προδοσία,
δεν ξεχνώ και τη σφαγή,
τις πληγές που σου ανοίξαν,
πάνω στ' άγιο σου κορμί.

Δεν ξεχνώ την 20η του Ιούλη,
το μοιραίο Σάββατο 1974,
που η μπότα του Αττίλα
επατούσε την Κερύνεια.

Δεν ξεχνώ την προδοσία,
που 'φερε τη καταστροφή
και μοίρασαν το νησί μας
Έλληνες, Κύπριοι δήθεν ενωτικοί
της Ε.Ο.Κ.Α.Β. οι οπαδοί.

Διατελώ
Φανή Μιχαηλίδου
Kingsford

Στην ξενητειά ήσουν χαμένος

Σαν τι ζητάς παλιέ μου φίλε
και ήρθες τώρα στο χωριό σου;
Εικόνες 'σου και όνειρα παράτησες στα ξένα...,
κι έφτασες εδώ στον τόπο σου
ν' αφήσεις στον καημό σου;...
Ξένη τι θέλεις, τι γυρεύεις,
στα ξένα φίλε ήσουν χαμένος...,
είχες εικόνες ζωγραφίσει,
μακριά σ' άγνωστους ξένους τόπους,
και ήρθε η μοίρα να σ' σφήσει εδώ
ξεχασμένο απ' τους ανθρώπους;...

Καλέ μου φίλε τι ζητάς εδώ στο χωριό σου ξεχασμένος
κι ήρθες μακριά απ' την ξενητεία,
ένας άγνωστος, σαν ξένος...
Αλλού έζησες τα όνειρά σου,
πολύ μακριά σ' ανθρώπους ξένους
γιατί εσύ χρόνια και καιρούς
μας είχες όλους ξεχασμένους;...
Πενήντα χρόνια είχες χαθεί
φίλε μου απ' το χωριό σου...,
και τώρα ξαναγύρισες να ζήσεις τ' όνειρό σου;...

Ακριβέ μου φίλε ξέχασες τον φίλο τον καλό σου;...,
ο πρώτος φίλος σου ήμουν εγώ, ο πιο αγαπητός σου...
Δεν με θυμάσαι φίλε μου..., πέρασαν τόσα χρόνια...,
σβήσαν τα χρόνια τα όμορφα κι η άνοιξη με τ' αφήδονια...
Θυμήσου τα χρόνια τα παλιά,
τις χαρές που 'χαμε νιώσει,
όταν της νιότης τα πρωτόβγαλτα φτερά...,
δίχως τις πίκρες της ζωής
μ' αισιοδοξία είχαμε απλώσει...

Φίλε μου δεν με γνώρισες, στα ξένα ήμουν χαμένος...,
πενήντα χρόνια ξενητεία..., και ήρθα εγώ ένας ξένος...
Εξόδευσα τα νιάτα μου μακριά σε ξένη χώρα,
με πλάνευε η ξενητεία..., μα γύρισα εγώ τώρα...
Είναι πλανεύτρα η ξενητεία, σου τάζει, σε πλανεύει...,
κοντά της έναν όμηρο να σε κρατά γυρεύει...

Ήρθα να δω εγώ το χωριό μου,
πολύ πονούσα απ' τον καημό μου...,
στον κήπο μου ήρθα για λουλούδια,
ν' ακούσω απ' τα πουλιά τραγούδια,
μα όλα τα βρήκα ρημαγμένα κι απ' τα χρόνια ξηραμένα
Μια ανάμνηση μου έχει μείνει,
σαν κάποτε ήμουν παλικάρι
χοροπηδούσα κι έπαιζα απάνω στο χορτάρι...
Ξεφάντωνα εδώ μια φορά απ' την τρελή χαρά μου,
ζούσα όλους τους πόθους μου, τα παιδικά όνειρά μου...

Τώρα πεζούλια γέμισε, πλαγιές και δέντρα άγρια
κι όλα μ' άναψαν μια φωτιά
και στην καρδιά μια λαύρα...
Ο κήπος μου ερήμωσε, ένα δάσος έχει γίνει...,
μου προκαλεί μια πίκρα αντός, ένα άγχος, μια οδύνη...
Και το σπίτι μου έμεινε έρημο,
μου προκαλεί αυτό πόνο,
πουλιά εγώ βλέπω εδώ να ζουν και νυχτερίδες μόνο...

Οι τριανταφυλλιές γεμίζανε τριαντάφυλλα στα κλώνια,
σαν την άνοιξη γλυκά κελήδαγαν τ' αφήδονια...
Τώρα δε βλέπω ομορφιές, τριανταφυλλιές και ρόδα...,
έχασα όλες τις χαρές που στη ζωή πρωτόδα...
Απ' τα χρόνια όλα αλλάξαν...,
και τα δέντρα ξεραθήκαν...,
- σαν μια εικόνα απ' τη θύμησή μου όλα περνούν -...,
ξεχάστηκα κι απ' τους χωριανούς...,
τώρα π' αυτοί με βρήκαν...

Παλιά μου χρόνια και καιροί..., όλα αποξενώθηκαν,
οι μυγδαλιές γεράσανε κι οι γαρδένιες ξεράθηκαν...,
και του πικραμένου νοσταλγού τα όνειρα ξεχαστήκαν...
Τίποτα δεν απόμεινε απ' τη φθορά του χρόνου...,
η πίκρα μου μόνο έμεινε και ο καημός του πόνου...,
μ' ένα σημάδι έφερε η λησμονιά, σκοτάδι απ' τον Άδη...

Που είναι τα χρόνια τα παλιά...,
τα όμορφα που 'χα ζήσει...,
μέσα στη λήθη χάθηκαν..., μόνο μ' έχουν αφήσει...
Παλιά μου χρόνια και καιροί για δε γυρνάτε πίσω...,
την πρώτη μου γλυκιά ζωή πάλι να ξαναζήσω...
Όλα εγώ θα τα 'δινα να βρω πάλι τη νιότη...,
την όμορφη που λαχταρώ..., τη λατρευτή την πρώτη...

Στην όμορφη Ελλάδα μας στην μακρινή πατρίδα...,
καλότυχοι όσοι μένουν εκεί...,
με χαρές, όνειρα κι ελπίδα...
Το καλοκαίρι ειν' άνοιξη..., κι η άνοιξη καλοκαίρι...,
ζούνε σ' ένα παράδεισο,
στις όμορφες ακρογιαλιές στην αυρά απ' τ' αέρι.
Δεν νιώθουν λύπη, στεναγμούς...,
της ξενητείας τους πόνους...,
δεν ζουν μακριά στην ξενητεία...,
σ' έρημους ξένους δρόμους...

Φίλε μου μην πικραίνεσαι κι όλα θα τα γνωρίσεις,
στα χνάρια σου χαρούμενος πάλι θα σεργιανήσεις...,
στον κήπο σου και στο χωριό σου
θα σβήσεις τώρα τον καημό σου...
Η περιουσία σου εδώ μένει...,
δεν την πατήσανε οι ξένοι..., το σπίτι σου
σε περίμενε απ' τα ξένα να γυρίσεις,
όλες τις αναμνήσεις σου να ζήσεις,
τώρα που ήρθες το χωριό σου...,
ένα πανόραμα είναι δικό σου...

Θα θυμηθείς τα μονοπάτια,
θα κουραστείς, θ' ανηφορίσεις,
στις πρασινάδες, στα λουλούδια...,
θ' ακούσεις εσύ γλυκά τραγούδια,
θα ξαναδείς τις ομορφιές,
τα πάντα εσύ θα ξαναζήσεις...,
δεν θα 'σαι ξένος στο χωριό σου...,
εδώ εσύ θα κατοικήσεις...
Σε αγαπούν οι χωριανοί,
ένα πανηγύρι το χωριό θα κάνει αυτό για σένα
που γύρισες ένας νοσταλγός απ' τα μακρινά τα ξένα...

ΟΡΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Οι αγαπητοί αναγνώστες - επιστολογράφοι μας θα πρέπει να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τα εξής:

1. Οι χειρόγραφες επιστολές θα πρέπει να είναι καθαρογραμμένες, όχι μεγαλύτερες από τρεις σελίδες και να μην περιέχουν υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς ή ύβρεις κατά προσώπων ή φορέων.

2. Να αναγράφεται το τηλέφωνο του αποστολέα, το οποίο δεν πρόκειται να δημοσιεύεται ούτε να δίδεται σε άλλους αναγνώστες.

3. Οι επιστολές θα πρέπει να είναι αυθεντικές και όχι αντιγραφές άλλων κειμένων ή άρθρων, και να αποστέλονται για αποκλειστική καταχώρηση στον "Κόσμο". Επιστολές που έχουν δημοσιευθεί σε άλλα έντυπα δεν θα δημοσιεύονται στον "Κόσμο".

4. Οι επιστολογράφοι μας θα πρέπει να είναι υπομονετικοί σχετικά με το χρόνο αναμονής μέχρι τη δημοσίευση της επιστολής τους καθώς τηρείται σειρά προτεραιότητας. Οι επιστολές που λαμβάνουμε μέσω email (kosmos@kosmos.com.au) για τεχνικούς λόγους δημοσιεύονται γρηγορότερα.

